

Masarykova Univerzita

Pedagogická fakulta

DRAMATICKÁ VÝCHOVA SMĚREM K DIVADELNÍMU TVARU 1

Pd1BP_DVT1

SCÉNÁŘ

Alena Humpolíková

UČO 252510

FONTÁNA PŘÍZNIVÉ SUDBY

Fontána příznivé sudby patří mezi prastaré pohádky, které pro kouzelnou společnost sesbíral a uspořádal bard Beedle. Bajka o kouzelné fontáně je jednou z nejkrásnějších ze sbírek barda Beedleho. Jako každá z Beedleho bajek nás kouzelným způsobem zavede do čarovného světa se spoustou napětí, vzrušení, nebezpečí a překvapení.

POSTAVY:

Bard Beedle /vypravěč/

Čarodějky: Asha

Altheda

Amata

Rytíř: Sir Smůla

Dav lidí

1. VÝSTUP

/ Potemnělá scéna, V levém rohu stojí stará židle nebo křeslo. Vchází Beedle, sedá si. Rozsvítí se na něj světlo. Na druhé straně scény stojí velká zahradní zeď. /

Beedle:

Budu Vám dnes vyprávět příběh, který se odehrál před mnoha a mnoha lety, v dobách, kdy v naší zemi ještě žili čarodějky a kouzelníci a lidem, kteří kouzelnými schopnostmi nevládli, se říkalo mudlové. Náš příběh začíná jednoho krásného letního dne velmi brzo ráno, na jednom překrásném místě, kde vysoko na kopci v začarované zahradě, za mohutnými zdmi, chráněna mocnými kouzly tryskala Fontána příznivé sudby. Jednou do roka, vždy v době mezi slunce východem a západem nejdelšího dne roku se jednomu jedinému nešťastníkovi dostalo příležitosti probojovat si cestu až k Fontáně, vykoupat se v jejích vodách a po zbytek života se pak těšit přízní osudu.

/ Světlo nad Beedlem zhasne a osvětlí se zbytek scény, kde už se ke staré zdi tlačí houf lidí. /

Onoho určeného dne mířily k fontáně stovky lidí z celého království, tak časně aby ještě před rozbřeskem dospěly k jejím zdem. Muži i ženy, bohatí i chudí, mladí i staří, čarodějové i mudlové se scházeli v temnotě a každý z nich doufal, že právě on bude tím jediným, který bude smět do zahrady vstoupit. Na okraji shromážděného davu se sešly tři čarodějky, každá obtížena vlastním břemenem žalu, vyprávěly si navzájem o svých starostech a čekaly na svítání.

Asha:

Ach, přítelkyně, ani nevíte, jak moc bych si přála vykoupat se ve fontáně! Trpím chorobou, jež nedokáže vyléčit žádný z léčitelů. Fontána by mě jistě dokázala příznaků mé choroby zbavit, a já bych pak mohla žít dlouhý a šťastný život.

Amata:

To je hrozné! Já také trpím chorobou, jež nejde vyléčit, ovšem nebolí mě tělo, ale duše... Opustil mě muž, kterého jsem vroucně milovala a jsem si jistá, že se mé srdce z té ztráty nikdy nevzpamatuje... Jenom fontána by mě dokázala vyléčit z žalu a touhy...

Altheda:

Ó přítelkyně, ani ke mně osud nebyl zrovna příznivý. Zlý černokněžník mě oloupil o domov, všechno zlato i mou kouzelnou hůlku! Doufám, že fontána mě dokáže vysvobodit z bezmoci a chudoby!

Asha:

Ani jedna z nás to nemá lehké, domluvme se tedy tak, že naskytne-li se jedné z nás příležitost, spojíme své síly a pokusíme se dospět k fontáně společně!

Altheda:

To je skvělý nápad, když spojíme své síly, dokážeme určitě víc, než každá sama.

Amata:

Podejme si tedy na to ruku, že jedna druhé pomůžeme dospět k našemu vysněnému cíli!

Asha, Altheda:

Ruku na to!

Beedle:

Obloha se prosvětliла prvními slunečními paprsky a ve zdi se rozevřela úzká štěrbiná. Dav se nahnul dopředu, všichni hlasitě ječeli a dožadovali se požehnání fontány. / *Tak se děje na scéně, Beedle na chvíli utichne a sleduje, jak se dav marně snaží dostat dírou ve zdi do zahrady.* / V tom se štěrbinou ve zdi propletly dlouhé popínavé šlahouny a omotaly se kolem první z čarodějek, již byla Asha. Ta popadla zápěstí druhé čarodějky Althedy, která se zase pevně chytila třetí čarodějky Amaty. A Amata se zaklesla do brnění bídne vyhlížejícího rytíře, jenž seděl v sedle na kost vyzáblého koně. Šlahouny odvedly všechny tři čarodějky štěrbinou do zahrady, rytíře shodily z koně a odvedly ho za nimi. / *Tak se děje na scéně, čarodějky i rytíř zmizí, dav utichne a rozejde se domů s hlasitým klením.* /

2. VÝSTUP

/ V levém rohu stále sedí Beedle, zahradní zeď se změnila v krásnou zahradu, kam rázem vpadnou všechny tři čarodějky a za nimi rytíř. /

Beedle:

Ranní vzduch se naplnil nářkem zklamaného davu, který ovšem za chvíli utichl. Čarodějky se rozhlédly kolem sebe a Asha s Althedou se pustily do ubohé Amaty, která sebou nešťastnou náhodou stáhla i rytíře.

Asha:

To se ti tedy povedlo!

Altheda:

Ve fontáně se může vykoupat jen jedna osoba! Už tak bude těžké rozhodnout, která z nás tří to bude, a ty k nám přidáš ještě dalšího!

/ Amata mlčí, neví, co na to má říct /

Beedle:

Sir Smůla, což bylo jméno, pod kterým byl rytíř znám v zemích za zdmi zahrady, mezitím seznal, že jsou jeho společníci čarodějky a protože sám kouzelnými schopnostmi nevládl

a nevynikal ani v rytířských kláních, v soubojích s mečem, či v jiných obratnostech, jimiž se mohl nekouzelnický člověk vyznamenat, usoudil, že nemá nejmenší šanci dostat se k fontáně dřív než některá ze tří žen.

Rytíř:

Ženy, nehádejte se kvůli mně! Vrátím se zpátky za zahradní zed', odkud jsem přišel...

Beedle:

To rozzlobilo i Amatu.

Amata:

Ó ty malověrný! Nevzdávej svůj boj, tas meč, rytíři, a pomoz nám dosáhnout cíle!

/ Čarodějky i rytíř se vydávají na cestu /

Beedle:

A tak tři čarodějky i s ubohým rytířem vyrazili do začarované zahrady, kde po obou stranách sluncem zalitých pěšin rostlo obrovské množství zázračných bylin, ovoce a květin. Nenarazili na žádnou překážku, dokud nedorazili těsně pod pahorek, na němž se nacházela fontána. Tam však, obtočeného kolem úpatí pahorku, našli obludného bílého červa, odulého a slepého. Když je slyšel přicházet, otočil se ohavnou tváří k nim a pronesl: „*Obětujte mi důkaz své bolesti!*“

/ Všichni se zastaví před červem a pokouší se ho odstranit. Sir Smůla tasí svůj meč a chce ho zabít, ten se však zlomí, Altheda po něm hází kamení, Asha s Amatou se po něm pokouší metat nejrůznější kouzla všechno však marně. /

Ani Sirův meč, ani pokusy čarodějek zbavit se obludného červa kouzly i tvrdým kamením však neměly žádný účinek. Červ jim nedovolil projít. Slunce stoupalo na obloze čím dál výš a Altheda se v zoufalství rozplakala.

/ Altheda pláče /

V tom okamžiku přiložil červ tlamu k Althedině obličejí a napil se slz z jejich tváří. Když uhasil žízeň, odplazil se pryč a cesta dál byla volná. Rozradostnění červovým zmizením se tři čarodějky a Sir Smůla začali šplhat vzhůru do kopce. A nepochybovali už o tom, že ještě před polednem dorazí k fontáně. Asi v polovině svahu však narazili na slova vyrytá do země před nimi. „*Obětujte mi plody své práce!*“

/ Všichni se opět zastaví a přemýšlí, jak se dostat dál. Sir sáhne do kapsy, chvíli hledá, a pak vytáhne svou jedinou minci a položí ji na zem, ta se ovšem odkutálí pryč. Pokrčí rameny a snaží se jít dál. Jdou, ale nehnou se z místa. /

Tři čarodějky a rytíř se pachtili dál, třebaže se však plahočili celé hodiny, nepostoupili ani o krok, nedostali se ani o kousek blíž k vrcholu a nápis měli stále na zemi před sebou. Všichni

začali propadat malomyslnosti, když jim slunce vystoupalo až nad hlavu a začalo se pomalu sklánět k protějšímu obzoru. Altheda kráčela rychleji a usilovněji než všichni ostatní a vyzývala spolencejky, aby následovali jejího příkladu, byť se jim vrchol zakletého kopce nijak nepřibližoval.

Altheda:

Odvahu, přátelé! Nedejte se odradit! / *Křikla za nimi a otřela si pot z čela.* /

Beedle:

Jen co zářivé krůpěje potu dopadly na zem, nápis, který jim bránil v cestě, zmizel. A postupovali výš a výš. Rozradostnění odstraněním této druhé překážky neprodleně vyrazili k vrcholku, jak nejrychleji mohli. Až před sebou konečně zahlédli fontánu, jež se jako křišťál třpytila uprostřed květů a stromů.

3. VÝSTUP

/ Na scéně v rohu stále Beedle, v zahradě obrovská, překrásná fontána. /

Beedle:

Všichni čtyři se nadšeně rozběhli k fontáně, v cestě jim však tentokrát stanul potok, točící se po úbočí pahorku. Hluboko v čiré vodě ležel kámen s nápisem: „*Obětujte mi poklad své minulosti!*“ Čarodějky i Sir Smůla se snažili bystrinu přeskocit, ta je však na druhý břeh odmítala pustit. / *Všichni se snaží potok přeskakovat, z druhé strany se však vždy odrazí zpět.* / Slunce zatím na obloze klesalo níž a níž. Začali tedy přemýšlet nad smyslem vzkazu a Amata byla první, kdo jeho smysl pochopil.

Amata:

Sbohem, můj milý! / *Přiloží si k hlavě hůlku a symbolicky zahodí všechny myšlenky na svého muže do vody.* /

Beedle:

Vytáhla tak z mysli všechny vzpomínky na onu šťastnou dobu, kterou strávila se zmizelým milencem a vhodila je do vody. Proud je zachytil a odnesl a vzápětí se objevily kameny vyčnívající nad hladinu a všichni čtyři konečně mohli zamířit k vrcholu pahorku. / *Přeskakují potok a vydávají se na cestu dál.* / Přímo nad nimi se blyštěla fontána, tryskající mezi bylinami a květinami vzácnějšími a nádhernějšími, než kdokoliv z nich do té doby v životě viděl. Obloha plála rubínově červenou září a nastal čas k rozhodnutí, kdo z nich se ve fontáně vykoupe. / *Všichni ohromeně pozorují fontánu, v tom se najednou Asha sesune k zemi.* /

Než se však stačili na čemkoliv dohodnout, zhroutila se křehká Asha k zemi, znavená namáhavým výstupem k vrcholu byla na pokraji smrti vyčerpáním. Její tři přátelé se jí chystali odnést k fontáně, Asha však trpěla příšernými bolestmi.

/ Asha leží na zemi a nařiká, ostatní se jí pokouší zvednout a odnést do fontány, ta se však brání. /

Asha:

Prosím, nedotýkejte se mě! Hrozně to bolí... nesahejte na mě...prosím...

Beedle:

Altheda spěšně nasbírala všechny byliny, které podle jejího názoru vypadaly léčivě, a smíchala je v čutoře Sira Smůly s vodou a výsledný lektvar nalila umírající do úst. */ Altheda spěšně běhá po scéně, sbírá bylinky, a pak je smíchá s vodou, kterou nabere v potoce a pokusí se nalít Ashe do úst, ta se náhle zvedá a je schopná vstát. /* Rázem všechny příznaky její strašlivé choroby zmizely!

Asha:

Uzdravila jsem se! Už fontánu nepotřebuju, ať se vykoupe Altheda!

/ Altheda už ale pilně sbírá do zástěry další bylinky. /

Altheda:

Když dokážu vyléčit takovouhle chorobu, vydělám si zlata víc než dost! Ať se vykoupe Amata.

/ Sir Smůla se ukloní a gestem Amatě naznačí, aby přistoupila k fontáně, ta ale zavrtěla hlavou. /

Amata:

Ne moji milý, voda v potoce ze mě smyla veškerou lítost z milencova odchodu. Pochopila jsem konečně, jaký to byl nevěrný ničema a ke štěstí mi teď stačí to, že jsem se ho zbavila! Šlechtný pane, musíš se vykoupat ty! Bude to odměna za všechnu tvou rytířskou dvornost.

Rytíř:

Děkuji ti drahá přítelkyně, i vám dámy, protože kdybychom nepomohli jeden druhému, nikdy bychom se až sem nedostali. Bylo mi ctí, prožít tuto pouť s vámi! */ Ukloní se a jde se vykoupat do fontány. /*

Beedle:

A tak se rytíř v posledních paprscích zapadajícího slunce s hlasitým rachocením zbroje vykoupal ve Fontáně příznivé sudby. Nechtělo se mu ani věřit, že z těch stovek prosebníků se stal vyvoleným právě on! A točila se mu z toho neuvěřitelného štěstí hlava... Když slunce zapadlo za obzor, vynořil se z vody Sir Smůla, celý rozradostněný svým triumfem, a padl v rezivém brnění k nohám Amatě, která byla nejlaskavější a nejkrásnější ženou, jakou kdy viděl.

Rytíř:

/ Padá Amatě k nohám /

Krásná dámo, možná jsem příliš troufalý a omámený úspěchem, ale musím to říct! Staň se mojí ženou, dej mi svou ruku i své srdce!

Amata:

/ Potěšena /

Bude mi potěšením, udatný rytíři, jsem si víc než jista, že jsi toho obojího hoden!

/ Padnou si do náruče, Odchází v objetí spolu s ostatními čarodějkami pryč ze scény. /

Beedle:

A tak se tři čarodějky v doprovodu s rytířem vydaly na zpáteční cestu z pahorku dolů. Všichni čtyři pak prožili dlouhý, šťastný život a nikdo z nich nevěděl ani netušil, že voda z fontány nemá vůbec žádné zázračné schopnosti...